

gjøre Regning paa, at Nedsættelsen i Told vilde tilveiebringe en stigende Indførsel. Denne Sætning er fuldkommen rigtig. Naar det ærede Medlem har anført denne Sætning af Finansministeriets Motiver, vil jeg sige, at for saa vidt den var hentet fra Motiver, som jeg har skrevet, vedkjender jeg mig den ganske; jeg vil kun tillade mig at advare mod, at man gjør denne Sætning altså almindelig. Jeg tror ikke, at man kan erkjende denne Sætnings Rigtighed uden i visse bestemte Tilfælde. Det er nemlig for det Første i det Tilfælde, hvor der er en Beskyttelse, som formindskes saa stærkt, at man som Følge deraf kan vente nogen større Indførsel, saa at altså Konsumenterne her i Landet vilde tage de Vareer fra Udlandet, som de tidligere havde taget fra indenlandske Fabrikker. Dette finder nu ikke Anvendelse paa Kaffe, som den ærede Forslagsstiller dog nævnte i den Henseende. Derhos skal jeg bemærke, at der ogsaa er et andet Tilfælde, nemlig naar den Toldformindskelse, som foreslaas, er saa betydelig, at den virkelig faar en kjendelig Indflydelse paa Varepriserne, en saadan kjendelig Indflydelse, som gaar videre, end hvad den almindelige Fluktuation op og ned kan siges at medføre. Dette vil nu bestemt ikke blive Tilfældet med den anden af de Vareer, som det ærede Medlem nævnte, nemlig Ris, thi fordi Ristolden nedsættes med 1 $\frac{1}{2}$, derfor vil Konsuntionen af Ris ikke stige. Derimod er jo Nedsættelsen med Hensyn til Kaffe noget større, nemlig 3 $\frac{1}{2}$ pr. Pund, men jeg tilstaar, at det vel bliver noget tvivlsomt, hvor vidt denne Nedsættelse vil være tilstrækkelig til virkelig at forsøge Konsuntionen af Kaffe, og jeg vil meddele det ærede Thing Grundten til min Tvivl. Det er jo bekendt for enhver, at Kaffepriserne ere stegne lige indtil sidste Vinter i en ganske enorm Grad, og at de navnlig i Aarene 1871—72 og 1872—73 have naaet en Høide, som man tidligere i mange, mange Aar ikke har kjendt, og som vil kunne anslaaes til henved 50 pCt. over, hvad de før have været. Nu skulde man tro, at en saadan Forhøjelse, hvorved Raffinen steg saa betydeligt, f. Ex. med Halvdelen mere pr. Pund, maatte bringe Konsumenterne til at indskrænke deres Kaffebrøden, men dette har mærkeligt nok ikke været Tilfældet. Kaffeconsuntionen — ikke alene efter de Penge, der ere komne ind, men efter de Pund, der ere fortolbede her i Landet — er ikke desto mindre stegen ikke saa lidt udover hvad den havde været i de 5 foregaaende Aar. Dette viser altså, at man ikke skal være for sangvinst i sine Forhaabninger med Hensyn til, hvad en saadan mindre Formindskelse i Tolden paa en Forbrugsartikel kan føre til i Retning af stærkere Forbrug. Dersom det nu skulde vise sig, at Brændevinsafgiften ikke kunde danne noget Udvælgent for Toldnedsættelserne, saa er der jo en anden Forhøjelse, som den ærede Forslagsstiller tidligere har udtalt sig for, men som han nu er fravalde-

nemlig af Tobakstolden. Det er ikke for mig mindste Tvivl underkastet, at naar jeg kan vælge imellem en Nedsættelse i Tolden paa Kaffe og Nedsættelse i Tolden af Tobak, saa vælger jeg Nedsættelse af Tolden paa Kaffe. Jeg ønsker ikke høi Told paa nogen Ting, men jeg siger alligevel, at jeg anser Tobakken som mest egnet til Beskatning af alle de Ting, der kunne beskattes, thi det er virkelig kun et Pirringemiddel og ikke noget Næringsmiddel. Derhos er det, uagtet det bruges af Mange, dog et Midde, som store Klasser af Befolkningen ikke benytede. Børn bruge det ikke, og det smukke Kjøen, som vi gjerne ville vise Opmærksomhed, bruger det heller ikke, hvorimod Kaffe er meget yndet af det. Jeg vil altså afgjort foretrække en Lettelse med Hensyn til Kaffe-tolden fremfor en Lettelse af Tobakstolden; men jeg tvivler ikke paa, at det, der navnlig har bestemt den ærede Forslagsstiller til at lade Forslaget om Forhøjelse af Tobakstolden falde, er de Banskkeligheder, der have viist sig at være forbundne med at behandle den indenlandske Tobak, idet man nemlig fornødigvis ikke vil kunne forhøje Tolden paa Tobak uden til lige at beskutte den indenlandske Tobak, og det har jo ganske viist ved de Forslag, vi desangaaende have behandlet, viist sig, at denne Beskatning var forbunden med særegne Vidtløftigheder og Banskkeligheder. Dette maa altså nærmere undersøges. Jeg skal da blot tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Tanke, som har været fremsat her i Thinget eller i det Mindste i Udvalget, og som jeg tror er kommen fra den ærede Forslagsstiller selv, at der jo gives en Udvei, som man kunde tage under Overveelse, nemlig om man ikke ganske kunde affkaffe Tobaksdyrkning her i Landet og give dem, der hidtil have beskæftiget sig dermed, en Erstatning. Efter den foreløbige Beregning, der er gjort i Udvalget, vil man omtrent kunne afholde en fuld rundelig Erstatning i saa Henseende for det samme Beløb, som man indvinder ved 1 Mars Told, og Tobaksdyrkingen er virkelig ikke Noget, som har nogen Betydning for vort Land. Vi avle derigjennem et maadeligt Produkt. Vort Klima egner sig ikke saaledes dertil, at en god Tobak kan frembringes. Altså, om det blev affkaffet, vilde Ulykken ikke være meget stor. Det er imidlertid en Tanke, som jeg ganske løst henkaster, og dersom ikke andre Medlemmer skulde optage den, agter jeg ikke at stille noget Forslag i saa Henseende. — Der er endnu et Par Ting, som jeg maa berøre, fordi de have en vigtig principiel Betydning. Jeg skal da først nævne Forslaget om Forhøjelse af Vintolden. Jeg forstaar jo godt, at de Herrer finde, at Vin er en Luxusvare, som godt kan taale Beskatning, og jeg skal ikke modsigge denne Anskuelse; men jeg skal minde om den Fare, der ligger i en høi Vintold, at man nemlig derved mere og mere begunstiger den indenlandske Vinfabrikation, som ikke er en heldig Industri, og dernæst, at det er en Princip-